Analize și opinii

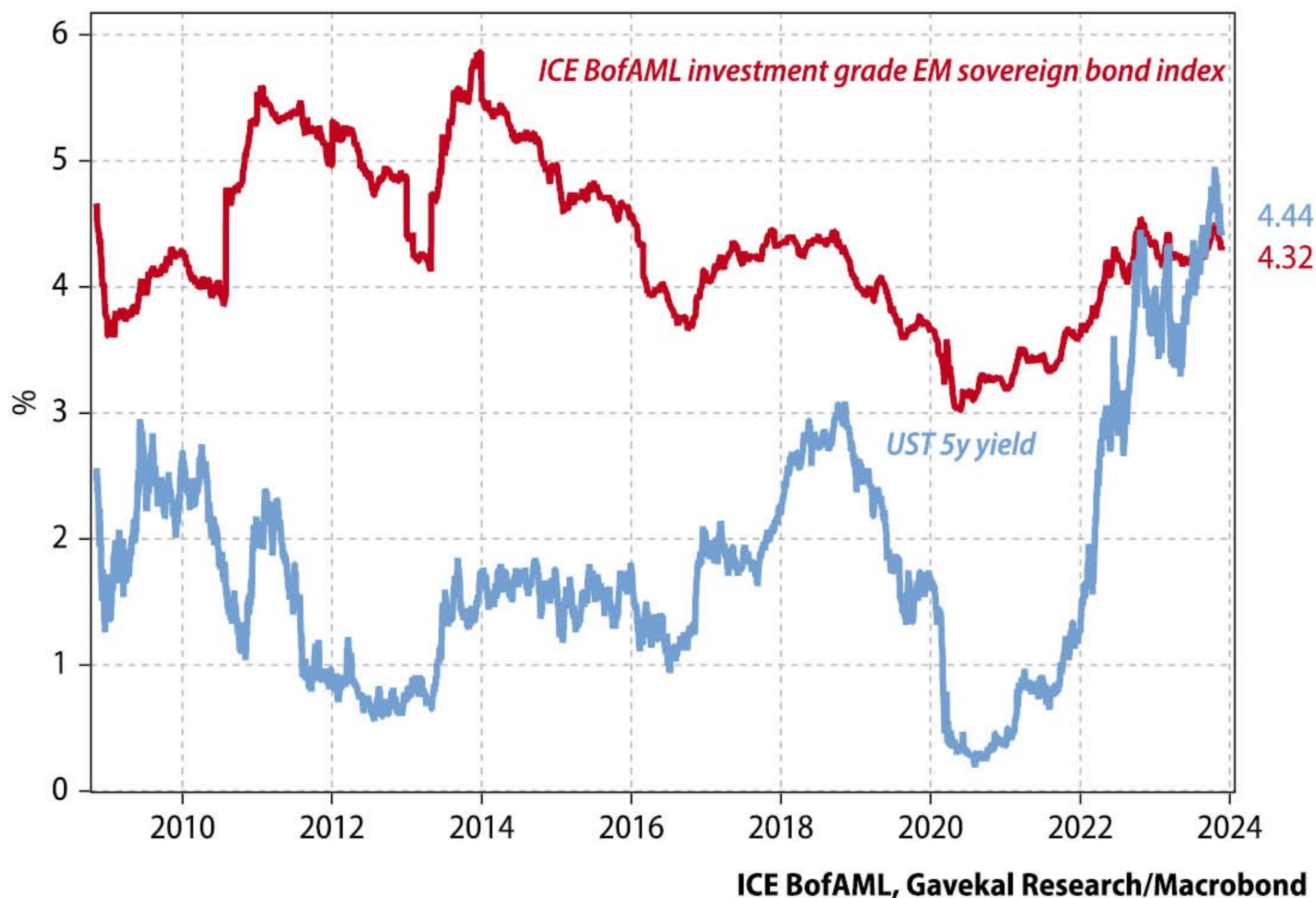
Dan Diaconu: Ce natură va avea schimbarea?

Acum 22 minute 12 Vizualizari 6 Timp de citire

Imaginea atașată articolului de față este una extrem de relevantă pentru discuția de azi. Ce ne arată? Este pentru prima dată în istorie când randamentul datoriei americane este mai mare decât cel al randamentului datoriei statelor emergente. Care e semnificația e simplu de înțeles: pentru un investitor, datoria țărilor emergente este mai puțin riscantă decât datoria americană. Asta în ciuda rating-urilor contrafăcute ale marilor agenții globale care, în realitate, sunt 100% americane. E fractură teribilă!

Partea și mai interesantă a poveștii e legată de rezultatul net al așa-numitei Bidenomics, politica economică a actualei administrații americane. Cum suntem contemporanii uneia dintre cele mai mari falsificări a datelor economice din istorie, partea cu adevărat interesantă e dată de faptul că minciuna nu mai poate fi ascunsă. De exemplu, Administrația SUA s-a lăudat cu creșterea PIB-ului în trimestrul 3 cu 414 mld. $. Doar că acelei creșteri economice îi corespunde o creștere a datoriei de 1.3 tln. $, SUA ajungând la o valoare record de 34 tln. $!!! Dacă ai învârtit vreodată bani la viața ta, înțelegi cu exactitate ceea ce am spus în fraza anterioară.

Culmea culmilor, lovitura de grație pentru administrația Biden nu vine de la dușmanii săi, ci de la prietenii cei mai intimi ai democraților, globaliștii. Pur și simplu nu mi-a venit să cred ochilor când am citit articolul lui Gordon Brown, publicat luna trecută în Foreign Policy. Din poziția sa de diplomat internațional(a se citi agent globalist de influență), fostul premier britanic șterge pe jos cu politica Administrației Biden, semnalându-le americanilor că vremea lor a trecut și introducând triumfal teoria multilateranismului. Ia citiți mai jos un fragment:

> *Statele Unite, liderul incontestabil al instituțiilor globale vechi de aproape 80 de ani, concepute pentru a spori cooperarea internațională, par să se absenteze de la o dezbatere serioasă despre relevanța și potențiala reformă a acestora. Iar pe măsură ce războaiele comerciale devin războaie tehnologice și războaie de capital, amenințând să degenereze și mai mult într-un nou tip de război rece economic marcat de sisteme globale concurente, America, cea care a*

fost, în general, multilateralistă într-o lume unipolară este mai aproape de unilateralism într-o lume multipolară.

Înțelegeți situația? Gordon Brown îi trage de urechi pe americani deoarece ei sunt cei care se agață de statutul unipolar în condițiile în care realitatea lumii este una multipolară. Tragic, nu-i așa? Fragmentul următor, însă, arată cu precizie cu ce tabără joacă globaliștii:

> *O navă aflată pe mări furtunoase are nevoie de ancore stabile, iar astăzi acestea nu există. Lumea obișnuia să fie ancorată de hegemonia SUA. Acele zile unipolare au trecut acum în urmă. Dar după o vârstă unipolară vine o vârstă multipolară, care necesită o ancoră multipolară. Această ancoră – și stabilitatea pe care o oferă – trebuie să fie construite pe instituții multilaterale reformate. Într-adevăr, o astfel de revizuire a arhitecturii globale este singura modalitate de a repara o ordine liberală globală care acum nu este nici globală, nici liberală, nici ordonată – și de a depăși o recesiune geopolitică care ne-a oferit un tărâm global al nimănui de spații neguvernate.*

De fapt, în paragraful citat Gordon Brown le transmite americanilor că toată structura internațională de înțelegeri este pe cale să pice, iar în locul acesteia trebuie pus altceva, o altă înțelegere. Aici Brown vorbește despre reforme așa cum Gorbaciov vorbea despre *Perestroika*, și știți bine ce-a ieșit din acea *restructurare*. Tonul general al articolului este unul în care Gordon Brown ordonă Americii să preia frâiele multilateranismului, cu alte cuvinte să renunțe la statutul său pe care să-l sacrifice pe altarul globalismului multipolar. Și abia de aici înțelegem disperarea globaliștilor adevărați. Ei joacă acum în tabăra dominată de China deoarece știu că aceea e direcția. A paria pe SUA e ca și cum ai paria pe un cal mort. Problema lor este că toate activele pe care le dețin(sau marea majoritate a acestora) sunt legate de actualul sistem hegemonic al SUA, iar în cazul în care SUA pierde – previzibil! – bătălia, la fel de transparent le dispare și lor puterea. Ceea ce spune Gordon Brown este că a venit momentul ca SUA să se sacrifice pentru a se mai salva ceea ce e de salvat, adică propria influență a mafiei care acum face jocurile globale.

Pare că administrația americană nu ține însă cont de asta și vrea să pluseze, jucând la cacialma. În timp ce trompetele ucrainene vorbesc despre apărare, SUA, cu un ultim efort, înarmează Ucraina prin spate sperând la o răsturnare de situație. Pare că în aceste zile, precum cartoforul beat, SUA aruncă totul pe masă într-o încercare disperată de fentare a realității. Astfel, deja au răsărit mai multe baterii Patriot în Ucraina și – cel puțin până acum – 24 de avioane F-16 – dintre care rușii deja au distrus șase la sol. Înțeleg că acum se caută piloți rezerviști de F-16 cărora li se plătește oricât pentru a da „marea lovitură" Rusiei. De asemenea, efortul

său, este unul al disperării. La fel ca și cantitățile imense de arme care iau calea Ucrainei absolut neoficial. E o nebunie, dar așa se joacă la cacialma. Dacă lovitura reușește, Administrația Biden promite că va prelua ștafeta globalizării după modelul său. Teoretic asta ar însemna un enorm câștig pentru mafia globalistă actuală.

Problema semnalată de Gordon Brown este însă una având rol prudențial deoarece toată mafia știe că, în cazul în care SUA pierde, întreaga coșmelie le pică. De aceea joacă aparent în tabăra Chinei; nu vor să piardă totul! Și, de aceea, cu glasul sfătos al șarpelui, fostul premier englez le servește americanilor o pildă de zile mari:

> *Există o lecție aici pentru o SUA a cărei atenție este din ce în ce mai concentrată asupra Chinei. Pentru o vreme, capacitatea sa de a-și depăși cel mai mare concurent poate fi calculată și dovedită. Ceea ce este mai puțin sub microscop este consecința pierderii influenței SUA în Africa, Asia, America Latină și Orientul Mijlociu. Statele Unite ar putea câștiga bătălia cu China, dar făcând acest lucru ar putea pierde războiul pentru sprijin în întreaga lume.*

V-am spus că 2024 este anul schimbării. Sunt curios ce natură va avea schimbarea: va fi una în linie cu ceea ce vrea gașca globalistă actuală sau va fi un accident în urma căruie mulți vor rămâne cu fundu-n baltă? Personal, bazându-mă pe prostia dominantă pe care o expune Occidentul, merg pe a doua variantă.
Autor: Dan Diaconu
Sursa: https://trenduri.blogspot.com/

Despre autor

editor